

ЦЪРКОВЕНЪ ВЕСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

СЪ БЕЗПЛАТНА ЕЖЕМЕСЕЧНА ПРИТУРКА: „ДУХОВНА КУЛТУРА“ — списание за религия, философия, наука и изкуство.

АБОНАМЕНТЪ: I. За България: За всички абонати църковни учреждения, свещеници, учители, частни лица и пр.) за година 130 лева (платени на два пъкъ); за 6 месеца 80 лева (платени на един пъкъ); за 3 месеца 50 лева (сжио); II. За чужбина (абонаментът е само годишен и въ предплата)—250 лева. III. Само „Църковен вестникъ“—100 лв. Само „Духовна култура“—40 лв. Всичко, което се отнася до „Църковен вестникъ“ и притурката, да се адресира до Св. Синодъ, Редакцията на „Ц. В.“

Непомъстени ръкописи не се повръщатъ. Всички парични суми да се изпращатъ до Св. Синодъ. Обявления, само предплатени, се печататъ на последните страници. Платва се: 10 лева за заглавие, 5 лева за дата, 5 лева за пописъ и за всъка останала дума по 2 лева. Официалните обявления на църковните учреждения се изпращатъ направо въ Администрацията; частни обявления се приематъ и чрезъ агенциитъ последните получаватъ 30% отстъпка.

СЪ ДЪ Р Ж А Н И Е:

1. Основателни искания.
2. XII сватовенъ съборъ на неделните училища въ Осло. — Протоиерей Хр. Димитровъ.
3. Евангелски истини. — А. Н.
4. Върни думи по създаване на Българската Екзархия. — Хр. Поповъ.
5. Културни прояви.
6. Бележки и отзиви.
7. Официаленъ отгълъ.
8. Църковна и обществена дѣлопись: I. У насъ; II. Въ чужбина.
9. Обявления.

И когато, отъ тѣзи именно фактори, се слушатъ признания, трѣбва да ги приемемъ, като изразъ на обективно обсъждане и на искрена убоденостъ.

Признанията, обаче, задължаватъ. Отъ тѣхъ идва дълга да се даде на Църквата онова съдействие, което ѝ е потребно, за да може тя съ по-голямъ успѣхъ и съ по-голяма сигурностъ, за положителни резултати, да продължи осъществяването на нейното дѣло, толкова полезно за народа и държавата ни.

На това съдействие Църквата има право което не почива само на признанието за нейната важностъ въ сегашния моментъ, при очевиднитъ негови кризи, но и на законъ, който ѝ гарантира свободната възможностъ, да се развива и да напредва вътрешно и външно.

Основателни искания.

Признава се отъ всички трезви и родолюбиви срѣди и хора, че на Църквата ни предстоятъ важни задачи въ нашия животъ и че тя усърдно се труди да ги постига, въпрѣки трудноститъ на тѣзи задачи и често пѣти неблагоприятнитъ условия, при които е поставена да развива своитъ сили. Това признание говори за справедливо и обективно отношение къмъ нашата Църква. Дори хора, които до скоро не бѣха разположени да отдаватъ справедливостъ на Църквата и на нейнитъ работници, вече виждатъ колко е важно нейното дѣло и колко сж ценни, за духовното укрепване и узрѣване на народа ни полаганитъ отъ нея старания и ревността, съ които тя пристѣпя къмъ открититъ нужди на времето. Ясно е, че е настъжила известна промѣна въ разбиране на общото духовно положение въ нашата страна, както и въ преценка на силитъ, които сж въ състояние да укрепятъ сжщинскитъ устои на народа ни.

Естествено е да се очаква, че такова признание, за важността на църковното дѣло, трѣбва да идва, преди всичко, отъ фактори, които отговорно стоятъ на преднитъ мѣста на нашето държавно управление, защото тѣ иматъ най-вече възможностъ да се убедятъ, колко е голѣмо значението на Църквата въ общото строителство на народния и държавния животъ.

Поради това, справедливо и редно е, нашата Църква да настоява, щото нѣкои нейни искания предявени въ границитъ на законността, да бждатъ задоволени. Иначе, тя ще бжде поставена въ нови затруднения и ще бжде значително спжната, което не бива да се желае, а още по-малко да се допуска отъ мѣста и фактори, които искрено заявяватъ, че сж убедени въ голѣмата важностъ на църковното дѣло. Нашата Църква винаги е сподѣляла участъта на своето върно паство, на цѣлия български народъ. Испитанията на народа сж били и нейна мжка. Тежкото положение, въ което политическитъ обстоятелства поставиха страната ни, е било изживявано сжщо така тежко и отъ самата Църква. Защото тя е нашата народна Църква, както е добре доказано отъ дългата ни история. Ето защо, пжтътъ ѝ много често е бивалъ тежкъ, а възможноститъ да се устрои и да нареди своя животъ не сж бивали всѣкога благоприятни. Това, което други по-богати и по-спокойни въ миналото и днесъ страни сж могли да постигнатъ на църковно поприще, за насъ не е било възможно, по много и всѣкому познати причини и обстоятелства, на народността ни и на обществената ни сждава. И все пакъ, направено е доста въ сравнително кратко време. Предстои, обаче, да се строи още и то много, особено, когато времето тѣй се е ожесточило въ противоречия и въ явни смущения. Затова на исканията на Църквата трѣбва да се погледне съ голѣма сериозностъ и съ желание, да не се

минава презъ тяхъ безъ воля и съдействие, нито пъкъ да се отлага тѣхното задоволяване за друго време, както не веднажъ, въ по-далечното, та и въ близко минало е ставало.

Исканията на Църквата сж напълно оправдани и достатъчно е доказана тѣхната основателност и неотложна необходимост да бъдатъ задоволени. Всѣко отлагане би имало фактическото значение на спънка. Такива спънки Църквата е срѣщала не веднажъ и това тежко я е огорчавало, защото ѝ е донасяло неочаквани разочарования, които сж я поставяли въ голѣми противоречия между дълга и желанието искрено да пази мира и доброто сътрудничество съ всички призвани строители на държавния и народния животъ. Трѣбва да вѣрваме, обаче, че тѣзи времена сж минали и че при тревожнитъ белези на днешния день волята и съзнанието за сътрудничество и за взаимна подкрепа на всички отговорни за сждбата на народа и държавата фактори ше намѣрятъ най-сполучливъ изразъ.

Исканията на българската православна Църква сж познати. Тѣ сж скромни както е скроменъ Божиятъ служителъ срѣдъ нашия народъ, но сж тѣй важни, както е важна мисията на самата Църква. Тя иска да ѝ се гарантира известна материална и правна възможностъ за нормаленъ животъ и развитие, съ огледъ на условията, при които сега е призвана да върши своето дѣло. Нѣма да се спираме по-конкретно на многото ѝ нужди и изходящитъ отъ това искания: за подготовката на достатъчно школуванъ пастирски и мисонерски кадаръ, за запълване на незаетитъ около 400 енории, които сж много повече отъ 400 села, за неоправданото лишаване на енорийското свещенство отъ възнаградение за прослужени години, каквото се дава на всички други служители на държавата и народъ, за незаетата отъ канонически кириархъ цѣли 20 години Ловчанска епархия, за създаване на законъ за вѣритъ, който да уреди най-подрѣтъ една доста неясна материя и да постави редъ въ отношенията, които се създаватъ при наличността на много религиозни пропаганди и секти съ множество дрзки органи и агенти и пр. — Това сж често изтъквани искания, безъ съ тяхъ да се изчерпватъ въобще нуждитъ на Църквата.

Потрѣбно е, обаче, да се посочи една много важна нужда, за задоволяване на която отдавна е дошло време и нѣма никакви обективни прѣчки това да стане частъ по-скоро. Думата е за необходимостта да се преустрои Църквата въ управлението ѝ и въ учрежденията ѝ.

За сега нашата Църква е устроена и се управлява по Екзархийския Уставъ отъ 1895 г. . . Въ продължението на 40 години животътъ постави много нови изисквания, които налагатъ да се извършатъ известни преобразования въ устройството и управлението на Църквата. Необходимостта отъ преобразования е била почувствувана и осъзната доста отдавна. Веднага следъ последната война, Св. Синодъ назначи една особена комisia, която е имала за задача да обмисли и приготви проектъ за преобразуваня въ църковното устройство и управление. Защото, колкото и формитъ на организирания животъ да отстъпватъ по важностъ предъ създаващия духъ и предъ съзнанието за дългъ не бива да се иска, што и при новосъздаденитъ условия и отношения да останатъ въ сила нѣкои по-стари форми на църковното устройство и на

управление, както сж тѣ установени въ действащия Екзар. Уставъ отъ 1895 г. . .

Отсетне работата на тази синодална комisia бѣ поета отъ Църковно-народния съборъ презъ 1921—1922 г. . . Този съборъ, следъ дълги заседания успѣ да приготви единъ проектъ за новъ Уставъ на Българската Църква, съдържащъ 600 члена. Много причини, и преди всичко, материалното за дължаване на държавата сж издржката на новопредвиденитъ църковно-законодателно и управителни и сждебни тѣла, попрѣчиха проектътъ да стане законъ. Св. Синодъ не веднажъ е правилъ настоятелни постъпки предъ правителствата, както преди 9 юний 1923 г., тѣй и следъ тази дата, да се възведе въ сила на законъ проекто-устава отъ 1921—1922 г., но тѣзи молби и настояваня до сега не сж дали резултати.

Следъ този несполучливъ опитъ да се даде на Църквата новъ уставъ за устройство и управление, Св. Синодъ не е престававалъ да промишлява съ голѣма загриженостъ и да дири начини, да се даде на Църквата поне най-възможното при сегашнитъ условия преустройство. Така се дойде до единъ новъ проекто-уставъ, изработенъ отъ една 9 членна смѣсена комisia, съставена отъ видни духовни и мирски лица и приетъ въ окончателна редакция отъ две последователни събрания на епархийскитъ архиереи презъ 1932—1933 г. по-сетне потвърденъ отъ Архиерейското събрание презъ 1934 г. Новиятъ проекто-уставъ, за разлика отъ предишния на църковно-народния съборъ, е по-краткъ и предвижда едно църковно преустройство, за което не сж потрѣбни голѣми материални срѣдства. Предвижда е, обаче, най-сжщественото и неотложно преобразование въ законодателния, въ управителнитъ и сждебнитъ органи на Църквата, тѣй че въ църковното законодателство, въ управлението и въ отправянето на сждебнитъ функции на Църквата, да бъдатъ застъпени клирътъ и народътъ, както е въ духътъ на древната Църква и въ традициитъ на нашата православна Църква.

Този проектъ своевременно е билъ предложенъ на Правителството за въвеждане въ законъ, а Св. Синодъ многократно е правилъ постъпки да не се бави неговото озаконяване, понеже това не е въ добре разбираня интересъ на Църквата и на вѣрния народъ. Но ето че и до днесъ Църквата ни е все още въ очакване и, поради това, въ невъзможностъ да се устрои, съобразно съ нуждитъ на времето и на самото църковно управление.

Въ желанието си да извърши поне най-необходимото преустройство, Архиерейското събрание презъ 1934 г. реши, а Св. Синодъ замоли Правителството, да се озакони, ако не цѣлия проектъ, то макаръ за сега само оная негова частъ, която урежда въпроса за висшето църковно управление и за църковния съборъ — върховното църковно законодателно събрание съ ограниченъ брой мирски и духовни лица. По този начинъ искането на Църквата се сведе до единъ най-краенъ минимумъ по-далеч отъ който не можеше да се отиде, защото не оставаше възможностъ. Това последно искане се предави презъ м. декемврий 1934 г. По-късно Св. Синодъ на нѣколко пѣти го поднови, а тукъ наскоро отново настоятелно моли, да се възприеме и да се озакони.

Този пѣтъ, обаче, сж на лице добри изгледи да не остане нечутъ настояването на висшата цър-

ковна управа. Въ това ни утвъряват неотколе направените извещения от Негово Високопреосвещенство Намѣстникъ-Председателя на Св. Синодъ предъ представителитѣ на столичния печатъ, споредъ които г. Министъръ-Председателъ билъ обещалъ да се озакони едно частичнo измѣнение и допълнение на Екзархийския Уставъ, както се иска отъ решението на събора на епархийскитѣ архиереи.

Това утвърение на г. Министъръ-Председателя се посрѣща въ всички църковно-обществени срѣди съ истинско задоволство и внесе голѣмо успокоение, както свидетелствуватъ получаванитѣ сведения отъ дѣлата страна. Трѣбва да се знае, че този въпросъ живо интересува широки кръгове на нашето общество, свързани съ живота и съ дѣлото на Църквата.

Общото устройство на българската Църква почива върху вселенски канонически основи. Свещенитѣ канони сѣ и осветили првото да законодателствува въ своя вътрешенъ животъ и следователно да се устройва, както е найъ полезно. Но нашата Църква е народна; тя е въ реална връзка съ държавата ни, което е единъ фактъ отъ първостепенна важностъ. Поради това тя е оплътена да дири съдействието на държавната властъ при уреждането на въпроситѣ за нейното управление. Но смисълътъ и оправданието на тази връзка лежи въ най-благодареното и доброжелателно взаимно общение и сътрудничество между Църквата и държавата на Българския народъ. Ето защо, сътрудничеството, което Църквата ни по дългъ и право търси отъ държавната властъ, не бива да ѝ се забавя, щомъ самата тя авторитетно и убедително е показала нуждата отъ него, за да бжде въ състояние съ по-голѣмъ успѣхъ да изпълни своята мисия и своя дългъ къмъ народа и държавата.

XII свѣтовенъ съборъ на недѣлнитѣ училища въ Осло.

Това лѣто, отъ 6 до 12 юлий, необикновено чистата и тиха столица на Норвегия бѣ „оживѣна“ отъ извънредно много, но видимо „чужди“ на живота и земята ѝ, люде. На мѣстото на нейнитѣ—високи и съ свѣтло-сини, като водитъ на фьордитѣ очи, сериозни и мълчаливи—деца, мнозина отъ които лѣтуваха нѣколко другде, сега бѣха дошли отъ всички почти страни на земята други и, като че, отъ другъ свѣтъ човѣци. Най-разнообразно облячени, представители на почти всички човѣшки раси, цѣтове и езици — тѣ веднага се забелязваха въ хотелитѣ, уличитѣ и залитѣ. Само синята имъ значка сѣ (по срѣдата) бѣлѣ кръстъ и на него лумитѣ „Христосъ е надеждата на свѣта“ лежаша въ кръжълъ влѣститѣ ореолъ съ надписъ (на английски) „двадесетти свѣтовенъ съборъ на недѣлнитѣ училища“ е поставена върху вишнево-червена подставчица и на нея „Осло 1936“, показваше, че това сѣ наистина делегати на тоя (XII) съборъ на недѣлнитѣ училища отъ дѣлния свѣтъ.

А последната статистика потвърждава, че това движение, появило се въ Англия едва преди 150 години (въ 1780 г.) и следъ 100 години (въ 1880 г.) развило се въ грамадни размѣри отъ 12,107,312 ученици сѣ 1,425,233 учители, днесъ обхваща една армия отъ малдежи отъ всички народи, която възлиза вече на 50 милиона ученици и учители. Пъкъ и самото число на делегатитѣ (2,700), зарегистрирани още въ първия денъ на събора и скоро достигнали до 3,000 души, при това отъ всички страни, съответствува на това наистина „най-големо движение“ въ днешно време и оправдава напълно даденото имъ на сегашния му съборъ — XII свѣтовенъ (world's) съборъ. Само Съединенитѣ щати въ Америка бѣха изпратили 820 делегата. Следъ тѣхъ бѣше Норвегия, многобройнитѣ недѣлни училища на която бѣха представени съ 625 делегати. После идваха съединенитѣ скандинавски държави: Швеция—съ 220 делегати, Дания—съ 120 делегати, Финландия—съ 125 делегати. Останалитѣ делегати представяха движението на недѣлнитѣ училища въ Англия, Германия, Франция, Италия, Чехо-Словакия, Югославия, Швейцария, Корея, Латвия, Филипинскитѣ острови, Южна Америка, Ангола, Хавайскитѣ острови, Бразилия, Китай, Угария, Уругвай, Исландия, Либерия, Нова Зеландия, Палестина, Конго, Мексико, Естония, Ирландия, Турция, Австралия, Египетъ, Польша, Австрия, Шотландия, Япония, Индия, Канада, Маджаскаръ, Португалия, Испания, Холандия, Чили и др. (всичко 47) народи. Подобно и вече доста голѣмо движение на т. н. „катехизически училища“ на православната църква въ Гърция представяха на събора виднитѣ и енергични децѣ въ тѣхъ П. Тремблесъ и професоръ Ц. Браунитисъ. Отъ България бѣше двама лица и официално поканени. Другитѣ бѣше п-ръ В. Фурнаджиевъ, който умѣло продължава дѣлото на недѣлнитѣ училища въ своята църква. И—тукъ трѣбва да признаемъ сѣ голѣма благодарностъ — съ ценната подкрепа на Св. Синодъ и благодарение на извънредно любезния приемъ, като гости на норвежкия организационенъ комитетъ, на мене се отдаде пълна възможностъ да се запозная още веднѣжъ и непосредствено съ последнитѣ постижения въ областта на практическата и теоритическата работа на това свѣтовно религиозно-образователно движение на християнската младежъ и да ги опиша предъ българскитѣ православни читатели, както тѣ бѣха занесени последователно и отъ по-главнитѣ дѣци на самия съборъ.

Доколко тия постижения, изобщо, сѣ важни и ценни, показва високото внимание къмъ работата на събора, засвидетелствувано отъ много страни. Така, още при неговото откриване се получиша топли и мили поздравления отъ английския кралъ Едуардъ VIII, отъ датския кралъ и други—за „напредъка на недѣлнитѣ училища въ свѣта и на младежитѣ отъ всички народи“. Дори японскитѣ министъръ на външнитѣ работи, както и китайскитѣ генералисимусъ Чингъ Кай-Чекъ поздравиха събора. Последнитѣ, горейки „отъ сърдцето на Китай“, изказа вървата, че „въ практическото приложение на християнскитѣ идеали лежи най-сигурнитѣ и най-прѣкъ пѣкъ свѣтовния миръ“ и затова пожелава още по-голѣмъ напредъкъ на християнското образование и на дѣлото на недѣлнитѣ училища. А норвежскитѣ кралъ Хаконъ VII, който месеци наредъ проявявалъ дълбокъ интересъ къмъ подготовката на събора, го засвидетелствува и при откриването му на 6. юлий вечерта съ присѣдствието си въ Calmeyergaten Hall, съ участието си въ пѣснитѣ и молитвитѣ, съ вниманието къмъ говорителитѣ и съ оставането си (тѣмъ два часа) до края на събрането. Сждо и неговитѣ министъръ на църковнитѣ работи, който представляваше сегашното работническо правителство въ Норвегия, г. Нилсъ Хвельтентъ, подчерта важността на недѣлнитѣ училища за запазване на свѣтовния миръ. „Изглежда—каза той—свѣтътъ се тресе отъ безпокойство“, затова „нашъ християнски дългъ е да попрѣчимъ тоя да бжде хвърленъ пакъ въ пламъца.“ По-

сле той наказа убеждението, че такива конференции на християни, като свъиваният събор на недѣлнитѣ училища, *повече допринасят за свътовния миръ* отколкото много конференции на високи политически лица.

Следъ него и *председателстващиятъ събор, приматът на норвежската църква, Епископъ Дръв Йоханъ Лунде*, като изтъкна високата поддръжка отъ краля, правителството и парламента за подготвяната на събора, както и нуждата за неговия народъ отъ такъв единъ съборъ въ днешно време, припомни — въ връзка съ мотото на събора „Христосъ е надеждата на свѣта“ — тежкитѣ условия въ цѣлия свѣтъ и каза, че само Христосъ може да отговори на нуждитѣ, които човѣството изпитва. „Христосъ, Който може да направи нова всѣка тварь, може да поведе и народитѣ така, че тѣ да прекопятъ оржията си въ сърцове“. „Братя“, продължи той съ голяма сериозностъ, „наистина Христосъ е надеждата на свѣта, и безъ Него нѣма изобщо никаква надежда“. Но само чрезъ децата тая надежда за бъдещето на свѣта може да се осъществи. И той прибави: *платътъ къмъ спасението на свѣта минава презъ децата*. Затова да се даде на децата *правото имъ да общуватъ съ Христа* — е свѣта задача на недѣлнитѣ училища въ цѣлия свѣтъ.

Въ отговори си на тия поздравителни речи *председателът на свѣтовния съюзъ* на недѣлнитѣ училища Sir Харолдъ Макинтошъ, следъ като благодарилъ отъ името на всички делегати, представляващи една армия отъ 50 милиона ученици и учители отъ всички народи, за поздравленията и незабравимото гостоприемство на норвежски народъ въ лицето на представителитѣ на неговата държава, църква и университетъ (училище), *подобрѣди* сѣщо, че „единичната надежда на свѣта е въ Христа и че не търсимъ да спечелимъ децата отъ всички народи за Него. Днесъ нѣма друга по-достойна и по-жизнена задача отъ тая — да се спечелатъ децата и младежитѣ на свѣта за християнски начинъ на животъ... Затова тихата работа на учителя въ недѣлното училище повече съдействува за доброто на човѣството отколкото всѣка друга задача, въ която той може да бже внагиранъ. Недѣлнитѣ училища сѣ сторили много въ миналото. Тѣ могатъ и дори трѣбва да направятъ много повече въ бъдеще... Всѣкога тѣхната крайна цель трѣбва да бже да доведатъ децата до пълно църковно членуване. О, ако ние бихме могли само да имаме успѣхъ въ тая задача — съ всички деца, които се поставятъ подъ нашата грижа!... Иначе свѣтътъ и не само църкнитѣ биха били безкрайно по-бедни безъ недѣлнитѣ училища. Тѣя както и единъ писателъ посочва: „оня, който посажда едно дърво, прави добро; оня, който го отсича и нарѣзва на дъски, прави сѣщо добро; оня, който прави скамейка отъ дъски, прави пакъ добро; но оня, който седи на скамейката и учи едно дете, прави още по-добре, защото първитѣ трима увеличаватъ общия капиталъ на човѣството, а последнитѣ прибавя нѣщо къмъ самата човѣщина... Има три страни въ нашата работа: първо, да подържа недѣлнитѣ училища въ всички християнски страни; второ, да помага на всички мисионерски дружества въ нехристиянскитѣ страни и на тѣхното недѣлно училищно дѣло; и, трето, да подтика къмъ християнско братство, миръ и добра воля между всички народи“. После г. Макинтошъ премина къмъ цельта на събора на недѣлнитѣ училища въ Осло, която определя по следния начинъ: *веднѣжъ на всѣки четири години ставатъ тия събрания, за да прегледаме нашитѣ задачи, да размѣнимъ опити и да получимъ ново вдъхновение за работа... Между насъ има нѣкои именити представители на религиозното образование въ свѣта,*

Постепенно — часъ следъ часъ, заседание следъ заседание — тѣ ще се потрудатъ да ни обучатъ въ техниката на нашето дѣло, защото, ако искаме да имаме успѣхи, ние трѣбва да присѣдинимъ къмъ нашата задача най-добритѣ и най-ефикасни методи на религиозното образование. Но надъ всичко азъ се налямамъ, че една нова вълна на усърдие и ентузиазъмъ ще обхване всички насъ. Действително ние дойдохме да се поучимъ, да седимъ въ носетъ на много учители, но само знанието и техниката не сѣ достатъчни. Ние идемъ и за вдъхновение. Ние трѣбва да седимъ въ носетъ на Христа и да се научимъ отъ Него. И азъ моля, щото благословението на Всемогашия Богъ да бже съ всички насъ въ всѣко заседание. Въ това време на криза въ свѣтовната история ние сме ибщо повече отъ съборъ на работници отъ недѣлнитѣ училища. Ние представляваме единъ духовенъ съюзъ на народитѣ, който работи за оздравяване на народитѣ чрезъ децата. Въ тая съборъ има достатъчно духовна сила, за да промѣни следното поколение. Свѣтътъ е боленъ економически, политически, духовно, но най-много духовно. Въ всѣки случай най-бързиятъ начинъ да се облекчатъ всички тия неволи е да се поправи духовното положение на човѣството, да се развизки отново вѣрата на човѣството въ силата на духовния животъ. Какъвъ по-добъръ пътъ, какъвъ по-сигуренъ пътъ отъ тоя — да се доведатъ милиони юноши и девичи, цѣлата младежъ на всѣка страна при носетъ на Учителя? Затова недѣлнитѣ училища сѣ действително надеждата на бъдещето“.

Тукъ, както и въ началото на това първо и много тържествено заседание единъ сборенъ (отъ 23 хора въ Осло) църковенъ хоръ изпълни съ голямо умение и вдъхновение норвежски църковни композиции. Въ нѣкои отъ тѣхъ се долавяа близки до руското църковно пѣние мотиви, макаръ, изобщо, норвежската църковна музика да дължи много на германската църковна музика, на народната музика и на усилията на Линдемандъ, Григъ и съвременни композитори да влѣтъ новъ духъ въ нея. Въ всѣки случай тѣ много добре изразява дълбоката сериозностъ и пълната задълженостъ на силната религиозна вѣра у норвежския народъ.

(Следва)

Протоиерей Хр. Димитровъ

Евангелски истини.

Мат. 9 : 9—13.

Днесъ навредъ препоръчватъ и практикуватъ конкурсни изпити. Ако иска нѣкой да постъпи въ училище, трѣбва да положи изпитъ. Въ университетата приематъ сѣщо така само когато има добъръ успѣхъ въ дипломата. За много държавни и други обществени служби полагатъ изпити. Особено много изпити има за учителитѣ, чиего призвание е да учатъ, напътятъ и водятъ другитѣ. За всички служби се иска ценъ. Така и трѣбва да бже. Всѣки трѣбва да бже подготвенъ за работата, която му предстои да върши.

Спасителъ сѣщо искалъ ценъ отъ Свонитѣ последователи. Между тѣхъ Той избралъ 12 апостоли, на които възложилъ непосилната задача да проповѣдватъ Евангелието, да основатъ мѣстни църкви и да ржководятъ цѣлия свѣтъ къмъ спасение. Представете си, че днесъ се обяви конкурсъ за спасители, обявонитѣ и ржководители на човѣството! Биха се явили стотици и хиляди кандидати. Защо твърде мнозина сѣ самоувървѣнитѣ люде, които смѣтатъ че могатъ да ржководятъ цѣлия свѣтъ. Конкурсътъ навѣрно би спечелилъ

Сталинъ и Хитлеръ, обаче свѣтътъ не би се спасилъ, човѣчеството не ще заживѣе по-добре, ако изпълни тѣхнитѣ препорѣки.

Ако Христосъ бѣ устроилъ подобенъ конкурсъ на времето си, биха се явили още повече кандидати за спасители и ръководители. Но Той измаше да избере никого отъ тѣхъ. Той избралъ не самоуверени въ своитѣ сили, а ония, що се оставили да бъдатъ ръководени отъ Бога. Колкото и парадоксално да звучи това, но Христосъ за Своето свято дѣло избралъ — грѣшници. Това билъ цензътъ, на който трѣбвало да отговарятъ Неговитѣ ученици, апостоли, последователи, Матей билъ митарь, грѣшникъ въ очитѣ на народа, въ очитѣ на управленieto, въ очитѣ на своитѣ другари. Но и самъ той се сѣзнавалъ за грѣшенъ, като митаря Захей или като она митарь, за когото разправи Христосъ въ притчата. Щомъ го повикалъ Спасителтъ, той напусналъ работата си и тръгналъ следъ Него. Той не билъ доволенъ отъ себе си, дирналъ нѣкого, който да го спаси и да му посочи правна пъть. Щомъ Го намѣрилъ, той останя дори работата си и трѣгва следъ Спасителя.

Следъ туй Христосъ отишълъ на тощавка, дето били събрани много митаря и грѣшници. Тамъ тежко трѣба да е било на душицѣ на тогавашнитѣ пуритани, фарисеи, когато видѣли, че единъ учителъ, единъ равнинъ, дружи съ отявлени грѣшници и дори обѣдва съ тѣхъ. Тѣ, праведницитѣ, изпълнителитѣ на Моисееви законъ, честнитѣ и почтени люде, духовнитѣ водачи на народа, взели да роптаятъ и гласно да изказватъ недоволство отъ това неприлично поведение на Галилейския учителъ. — „Защо вѣнчаватъ учителъ яде и пие съ митаря и грѣшници? Какво казва Христосъ? Оправдава ли се? Развива ли нѣкоя теория на оптимизмъ (както се изразяватъ днесъ), чувствава ли се виновенъ? Не. Той дава най-неочакванъ отговоръ: „Здравитѣ иматъ нужда отъ дѣкаръ, а болнитѣ. Не съмъ дошълъ да призова праведни, а грѣшници къмъ покаяние“. Не че имало тогава грѣшници и праведни направени предъ Него. Предъ Бога всички сж грѣшници, фарисейтѣ не по-малко отъ митаритѣ. Но единтъ сѣзнавалъ грѣховецѣ си и желаятъ да се освободятъ отъ тѣхъ, а другитѣ вѣждатъ само чуждитѣ грѣхове, считатъ се за праведници и не чувствуватъ нужда отъ спасение и отъ Спасителя. Следъ Христа тръгнали грѣшницитѣ: митарьтъ Матей, рибарьтъ Симонъ Петъръ, който казалъ неважно: „Иди си отъ мене, Господи, понеже азъ съмъ грѣшенъ човѣкъ“ (Лук. 5:8), по-късно Павелъ — апостолъ Павелъ, който пише: „Азъ съмъ най-малкиятъ отъ апостолитѣ и не съмъ достоенъ да се нарека апостолъ, понеже гонихъ църквата Божия“ (I Кор. 15:9).

Днесъ свѣтътъ, пъкъ и нашето общество гъжи отъ „призвани водачи“ и кандидати за такива. Водачи политически, воени, духовни — единъ отъ други по-самоуверени и по-безгрѣшни по своя преценка (на и по преценка на тълпитѣ, които ги следватъ). Днесъ Христосъ сжщо така избира Своитѣ работници и последователи измежду грѣшницитѣ, измежду ония, които сами не се считатъ достойни и праведни. Тѣхнитѣ трудъ е благословенъ, тѣхното дѣло е отъ вѣчно значение, като дѣло на светитѣ апостоли и всички други следъ тѣхъ, за които свѣтътъ не бѣ доволенъ (Евр. 11:38).

A. H.

Отци.

Погрижете се, щото църковната литература да бѣде разпространена и достъпна въ всѣки домъ.

Вѣрни думи по създаване на Българската Екзархия.

Въ бѣлградския в. „Политика“, въ броя му отъ 3. IX, била помѣстена хубева статия отъ стария сръбски протоиерей о. Николай Божичъ, по случай отиването на наши духовници въ Югославия. „Гласникъ“, органъ на Сръбската патриаршия, въ броя си отъ 26 септемварий препечатава цѣлата таа статия, „заради вѣрнитѣ думи, — както се изразява самата редакция, — а сжщо и заради искрено то християнско-православно схващане и погледъ на нѣщата въ нея“.

Като разказва за дохождането на сръбски духовници въ България презъ 1933 година и подчертава, че хвърленото тогава семе на миръ и любовъ попаднало на плоднѣ земя и дало плодъ — отиването на високи представители на Българската църква въ Югославия, о. протоиерей Божичъ възторжено пише:

„Като свещеникъ и старецъ въ преклонни години, искамъ чрезъ настоящитѣ редове да дамъ топълъ изразъ на своята духовна радостъ за този актъ, понеже въ него виждамъ най-добрия жезлъ за закрепване мира и любовта у народитѣ на Балкана и то съ помощта на светитѣ църкви и тѣхнитѣ представители. А като единъ отъ най-старитѣ свещеници на довоенна Сърбия и като първи свидетел на преживяванията презъ време на моето ученичество и служене като духовно лице, желая да изтъгна отъ забравя дѣлото на Сръбската църква и да подвъдрѣ, че Сръбската православна църква винаги е стояла на достойна висота и се е старала съ всички сили най-скоро и най-добре да отговора на своитѣ длъжности.“

Презъ време на моето ученичество въ семинариата отъ 1868 до 1872 година имаше питомци отъ всички краища на нашето обширно, но поробено отечество, както и отъ България. Тѣ всички се радахъ на топло то благоразположение и на Църква и на държавата и съ голѣмо усърдие се готвѣха да станатъ не само носители на просвѣта, но и борци за свободата на своя народъ. Ако сж днесъ живи: дѣдо Зионаий, дяконъ Дионисий, Петъръ Петровъ, Атанасъ Стояновъ, синоие на българския народъ, тѣ ще подвъдрѣтъ истината на моитѣ думи.

А когато околъ 1870 година представителитѣ на Българската църква развили най-голѣмата вѣщия за освобождение на църквата отъ инородни архiereи и създаване на екзархатъ и народна иерархия, тогава сръбскитѣ митрополитъ Михаилъ и княжеското сръбско правителство подкрепиха дѣлото на българскитѣ родолюбци. Тогавашниятъ цариградскъ патриархъ съ голѣмо огорчение и недоволство писа на митрополитъ Михаилъ и отъ него поиска да не се мѣси въ едно дѣло, за което не е компетентенъ. Митрополитъ Михаилъ, обаче, безъ да обърща внимание на искането на цариградския патриархъ, неуморно поддръжаше тезата на своето разбиране — въ интереса на църковния миръ и любовъ да се възстали за справедливитѣ искания на българския народъ. Родолюбивитѣ гласъ на сръбския митрополитъ и на другитѣ не бѣ чутъ и бѣ създадена схизма, която и днесъ съществува, но Българската църква има своя Екзархия, съ народна иерархия.

Митрополитъ Михаилъ остана вѣренъ на себе си. И когато машата войска въ 1877 год. завладѣ Нишъ, той прие въ сръбския епископатъ дѣдо Винтора, макаръ до туй време да бѣ екзархийски владика“.

Настинъ, туй всичко бѣ така, както го предава истинитѣ сръбски протоиерей о. Николай Божичъ. Презъ 70 години цѣлокупниятъ български народъ отъ Мизия, Тракия, Македония и Поморавия води дълга и упорита

борба съ гърците за своя Църква, съ народна иерархия. Но само българитѣ въ Турската империя се бориха за родна Църква. Косово (стара Сърбия) не взе никакво участие въ туй всенародно българско движение. Тогава именно братският сръбски народъ въ свободното сръбско княжество съ голѣмо внимание следеше развитието на нашето църковно-народно движение, съ преголѣма радост и любов посрещаше успѣхитѣ на българитѣ въ тая борба. Още презъ 1858 година „Српски Дневникъ“, официозъ на Българското правителство, почна да дава сведения за националното движение на българитѣ въ Охридъ, Битола, Велесъ, Шипъ, Кукушъ, Воденъ и други македонски градове, като съ възторгъ отбелязваше успѣхитѣ имъ въ борбата съ гърцитѣ. Българският сръбски в-къ „Единство“ презъ 1871 година даваше редовно сведения за работата на заседаващия тогава въ Цариградъ Народенъ съборъ по устройване на Българската църква, като съобщаваше и имената на съборнитѣ представители, включително и на деветѣхъ отъ македонскитѣ епархии, а също и на двамата отъ Поморавия, единиятъ отъ които бѣ *дядо Викторъ*, по оную време архимандритъ. Тогава именно приспомянатиятъ български митрополитъ Михаилъ открито одобри и защити справедливото дѣло на цѣлокупния български народъ и, издигайки се на *достойна висота*, каза въ очитѣ на цариградския патриархъ самата истина и осъди действията му спрямо българитѣ.

При тая пълна яснота на нѣщата, при тия искрени и вѣрни думи на отецъ протоиерей Божичъ, при тия неопровержими свидетелства на съвременници по гръцко-българската църковна разпра и учредяването на Българската Екзархия, странно впечатление правятъ нѣкои пасажѣ отъ статията „Српска и Бугарска православна църква“, написана отъ г. д-ръ Воеславъ Яничъ (единъ отъ най-деятелнитѣ членове на сръбския националенъ съветъ) и помѣстена въ следующия (отъ 7. X.) брой на сжия „Гласникъ“. Въ тази, яниче твърде интересна и много хубава, статия г. Яничъ, като говори за създаването на Българската Екзархия, неочаквано казва и следнитѣ страници думи: „*Всички българци, а и доста голѣма частъ славяни въ Турската империя съ радостъ влязоха въ българския екзархатъ*“. Кои сж тия славяни не-българци въ Турската империя до 1912 година, които минали подъ ведомството на Българската Екзархия, какъ се наричатъ тѣ и кога е станало туй тѣхно минаване — за това г. д-ръ Яничъ нищо не поменува. Туй именно негово премълчаване, сжщо така и обстоятелството, че въ края на сжщата статия туй помѣства Охридската резолюция (изработена презъ миналия месецъ септемврий въ манастира „Св. Наумъ Охридски“ отъ двата национални съвета), съ една точка отъ която се призоваватъ духовнитѣ и свѣтскитѣ водачи на двата народа *да продължатъ съ сжщата искреностъ и енергия да отстраняватъ всичко, което създава недоразумения, недоволство, спорове и борби*, а още и фактътъ, че двата национални съвета ратуваатъ за взаимни между двата народа отношения, *почиващи на истината и правдата* — тия нѣща, казвамъ, още повече засилватъ недоумението отъ страннитѣ думи на г. д-ръ Яничъ.

Хр. Поповъ.

Редакционни. За въ бъдеще ще се дава отзывъ въ вестника и сп. „Дух. Култура“ само за ония книги, които предварително постъпватъ въ редакцията.

Църковенъ вестникъ трѣбва да се чете и разпространява отъ всички християни.

КУЛТУРНИ ПРОЯВИ.

Едно духовно тържество.

Софийската Духовна Семинария спраздувава новото тържество.

На 14 т. м. биде постриганъ въ монашество завършилнитѣ миналата година неинъ питомецъ Господинъ Боевъ. Постриженето извърши на вечерното богослужение Негово Високосвещенство св. Софийскитѣ Митрополитъ г. г. Стефанъ, въ присъствието на Тѣхни Преосвещенства св. Троянополскитѣ Епископъ г. Антимъ и св. Стобийскитѣ Епископъ г. Кирилъ, на Негово Високосвещенство Архимандритъ Филаретъ, много студенти и всички семинаристи начело съ ректора на семинарията Негово Преосвещенство св. Смоленскитѣ Епископъ Евлогий. Следъ постриженето Негово Високосвещенство се обрна къмъ ученицитѣ съ пламенитъ зовъ за служба на Църквата и народа, а на новопостриганата пожела добротъ и дерзание въ самоотвергата, за да бжде тѣ благоуханенъ даръ предъ очитѣ на Бога. Сега вече можемъ да кажемъ „вѣчна память“ на Господинъ. Той е мъртавъ, погребанъ, вмѣсто него се речеда Герасимъ (така биде нареченъ новопостриганиятъ), който дано достигне благословена старостъ въ усилия, учительностъ и просияване предъ Бога, та да наследи вѣчно блаженство. Даню себежертвенниятъ подвигъ послужилъ за добъръ примѣръ на мнозина негови другари и да ги приближилъ къмъ Господа Бога. Въ този моментъ Църквата, като пожелава преуспяване на всички семинаристи, отправя къмъ тѣхъ благословенъ зовъ и ги казва да се потрудатъ да станатъ годни за Христа, и да не се свенятъ отъ черната дреха на неговитѣ служители, защото тѣ е символъ на свѣтлина. Закърпени отъ благодатното и вѣчно слово Божие, тѣ трѣбва да забравятъ, да отхвърлятъ земния, суевния и суевитъ човѣкъ, а да заслужатъ мѣстото на небесния човѣкъ. Само така много паразити биха се обезвредили въ обществения ни животъ — ако благодатната армия на младитѣ вземе и издигне високо свѣтилицитѣ си съ Божията благодатъ, която прави чудеса: немощнитѣ сили, плахитѣ — дързновеи, . . . маловѣритѣ — огнени благовѣстници.

На другата сутринъ новопостриганиятъ монахъ Герасимъ биде ржкоположенъ въ неродянонски чинъ отъ Негово Преосвещенство св. Стобийскитѣ Епископъ г. Кирилъ, който му е духовенъ старецъ. На края Негово Преосвещенство държа въздушено слово за значението на усилията и дѣлото въ живота, чрезъ които единствено осъществяваме царството Божие. Като използвава поука отъ евангелското четиво за богатия и бедния Лазаръ, Негово Преосвещенство посочи, че винаги въ живота е минало тѣзи два типа, два полюса въ разбиране и въ отношението имъ къмъ живота: на една страна охолни, лекомислени, самозабравени ленивци въ доброто, на другата страна бедни, изстрадали, но съ всеякъ погледъ, устремени къмъ вѣчността Лазаровци. Мнозина зарадъ оправдани, а още по-често зарадъ неоправдани земни землени и гримжи изостава „единственото потребно“. Но дохожда смъртвата, като зовъ за равенствата предъ Сядката, и тогава виждатъ колко безполезни и даже пакостни сж били усилията имъ. Затова пъкъ дълъгъ е на младитѣ, особено на питомцитѣ на семинарията, още отъ сега да се опредѣлятъ на стра-

ната за строителитѣ и да не пропуснатъ нито мигъ, да не прехосватъ сили, младостъ, талантѣ, а да посрещнатъ своя дългъ. Въ живота трѣбватъ не слѣпи търсачи на удоволствие, защото кога то отниме стихията, вихрътъ на грѣха, тѣ се оказватъ непотрѣбни развалини, призраци, тъмни видения, а трѣбватъ смѣли, живи и дейни творци съ ясни и твърди убеждения, съ чисти и свѣтли чувства, съ неистощна енергия. Само такива могатъ да създадатъ полезното за самитѣ тѣхъ, за татковината ни и за общочовѣшката съкровиница. Нѣма нищо по достойно за човѣка, по-радостно и по-велико отъ това да създава въ душата си, а отъ тамъ и въ цѣлия животъ царството Божие, но това предполага близость до Църквата и до Бога — близость по духъ и по дѣло и жизнено съзнание за своя дългъ. Молятъ се онѣзи, които въ своята збрѣва се считатъ силни безъ Бога и богати безъ Неговитѣ дарове, които даже осмиватъ сиромитѣ му служители. Ще дойде време, кога то беднитѣ въ земейн животъ, но богати въ добротоорство ще се оказатъ единствено силни, единствено потрѣбни, а samozабравенитѣ горделивци ще изгорятъ като лека слава, защото сѣ били силни и горди въ непотрѣбното, пакостното. Затова и св. Църква издига, води къмъ небето всички, зове ги, подига ги къмъ служба, напомня имъ, че Господъ е живя като помощникъ въ доброто и като съдия за злото. Трѣбва само младитѣ да се вслушатъ въ нейния гласъ и тогава ще бъдатъ полезни за себе си, достойни за Родината ни и ще получатъ вѣнца на живота, понеже сѣ послужили като свѣтлина, като солъ на свѣта.

Съ такива цени за всички налѣтствия и благопожелания се съпроводи постриженето на новия сиромекъ, тихъ но трудолюбивъ и способенъ черноризецъ, който взема Господина кръстъ въ катастрофално, подмолно и подло — безвѣрно време, но време същевременно героично, което въ дѣло и подвигъ изпитва вѣрността на всички къмъ Бога и доброто Му.

Дано Богъ му помогне да бѣде образецъ на вѣрность и чистота.

Д. П.

БЕЛЕЖКИ И ОТЗВИ

„Не е така“

(Преди всичко истината)

По поводъ дописката ми въ „Църковенъ вестникъ“ подъ заглавие: „За едно отнето право на висшеститѣ богослови“, г. Д. Ив., прогимназалецъ учителъ, далъ въ „Просвѣтно единство“ отъ 12. X. н. г. „единъ отговоръ“. Въ този отговоръ сѣ цитирани откъслечно три мои думи и между тѣхъ прибавенъ съюза „и“. И излиза, че въ дописката съмъ искалъ да изкарамъ „случайни и неподготвени лица“ всички, които сѣ преподавали въ прогимназията изобщо. Това азъ не съмъ помислялъ, нито въбрамъ нѣкоя нѣкога да помисли, та камоли да пише.

Съ това изолиране на тѣзи думи и кривото заключение, което се прави, става ясно за всѣкъ грубата тенденция, която вала въ този „отговоръ“ г. Д. Ив.

Много добре е известно на всѣки, че учителитѣ за прогимназията се приготвяватъ и въ учителскитѣ институти. Но „не всѣкога“ попадатъ учители за преподаватели по „върочение“ отъ тѣхъ, а често то служи

като допълнителенъ предметъ на учители отъ друга група или най-често за допълнение на часоветѣ на учители по физическо възпитание, които не сѣ завършили учителския институтъ и сѣ „случайни и неподготвени“ по този предметъ (върочение) желалъ бихъ да се направя искане, поне за София, за да се види, дали наистина този предметъ въ новочетъ, случай сѣ преподава отъ учители отъ друга група. Нѣкъде това въ малкитѣ прогимназии е наложително, защото нѣма достатъчно часове. Но въ голѣмитѣ прогимназии, където има достатъчно часове, безспорно, че то би могло да се избѣгне. Скъдата на всички предмети, преподавани I частъ седмично е съдба на върочение.

Но изобщо за добрия резултатъ и ползата отъ самия предметъ препорачително е, тамъ където има достатъчно часове да се преподава отъ специалисти висшеститѣ богослови, както се преподава да кажемъ: рисуване, пѣние, аритметика и български езикъ отъ висшеститѣ. Това искане на боголовитѣ, поне за голѣмитѣ прогимназии, където има достатъчно часове и паралелки да бъдатъ учители по върочение е законно и справедливо. Това право е дадено въ чл. 57 отъ закона за Народното просвѣщение.

Криво и погрѣшно е заключението на г. Д. Ив., че Богословския ф-тъ готви само „карици“. Той подготвя тѣзи „карици“ да бъдатъ и учители по върочение. Тѣ сѣ такива въ Дух, семинарни и трѣбва да бъдатъ изискъжиде дето се преподава върочение, както завършилитѣ историко-филологически и физико-математически факултети, Худож. и Муз. Академия сѣ учители по български, аритметика, рисуване и пѣние. Така е на западъ и въ всички страни дето се преподава върочение.

Най-малко трѣбваше да се очаква отъ срѣдата на прогим. у-ль, да се обаян противъ специалиститѣ и некомпетентнитѣ по върочение — висшеститѣ богослови, да бъдатъ допуснати за преподаватели по този предметъ. Шомя като богослови могатъ да бъдатъ преподаватели въ учителския институтъ, защо сѣмнитѣ да не могатъ да бъдатъ въ прогимназия. Нека отговори г. Д. Ив.?

М. Ст. Петровъ

ОФИЦИАЛЕНЪ ОТДѢЛЪ.

Окръжно № 7455 отъ 5. XI. 1930 година на Св. Синодъ до Епархийнитѣ началства въ Царството: За навременното изпращане документитѣ за заплати и безотчетни.

Ваше Високопросвѣщенство,

Съ окръжно №№ 1078 отъ 18. II. т. г., 1338 отъ 20. II. т. г. и 3311 отъ 14. V. т. г., Св. Синодъ бѣ наредилъ за редовното и ежемесечно отчитане на разходитѣ за заплатитѣ и лични възнаграждения — безотчетни пари на свещеницитѣ. Нѣкои архиерейски намѣстничества и каснеръ — платци на митрополини, обаче, не спазватъ това нареждане, а продължаватъ да изпращатъ ведомоститѣ за заплатитѣ късно и да представяватъ документи за извършени вече разходи презъ единъ месецъ за оформяване и издаване платежни заповѣди за следния месецъ. Така, напр. разхода за заплатитѣ или безотчетни пари се отнася за м. октомврий (примѣрно), а документитѣ за издаване на платежни заповѣди се изпращатъ презъ м. ноемврий. Съ това се правятъ голѣми затруднения на Св. Синодъ, понеже не

могат да се съобразят разходите съ месечните бюджети на Църквата, кредитите по които сж точно определени.

За да се избягнат тия нередовности за въ бж-даше и по повод нареждането на г. Министра на финансите въ окръжно 7848 отъ 28. X. 1936 г., публикувано въ Държавен вестникъ, брой 247 отъ 31. X. 1936 г. приканваме Ви да наредите до подведомствените Ви учреждения за точното изпълнение на следното:

1) Ведомостите за заплатитѣ и безотчетни пари на свещеницитѣ, придружени съ редовно изготвени платежни заповѣди да се изпращатъ въ Св. Синодъ, най-късно до 10 число на месеца.

2) Всички извършени до сега разходи за заплатитѣ и безотчетни пари на свещеницитѣ за минало време, ако има останали такива, да се изпратятъ въ Св. Синодъ веднага, за да могатъ да се оформятъ тия разходи най-късно до 26 число на м. ноември. Следъ тая дата платежните заповѣди за заплатитѣ и безотчетните пари, отнасящи се за минало време, нѣма да се издаватъ, нито пъкъ ще се допусне тия разходи да останатъ въ тѣжиста на следващия бюджетъ. Презъ м. декември ще се издаватъ платежни заповѣди само за заплати и безотчетни пари на свещеницитѣ за м. декември.

3) Ведомоститѣ за заплатитѣ и безотчетнитѣ пари на свещеницитѣ за м. декември, както и документитѣ за изплащане наема на помѣнената да бждатъ изпратени съ огледъ да се получатъ въ Св. Синодъ най-късно до 16 декември, за да може своевременно да се проверятъ, да се отстранятъ нередовноститѣ, ако ще има такива, та да може да се издадатъ по тѣхъ платежните заповѣди най-късно до 26 декември. Следъ тая дата и най-късно до 15 януари 1937 г., Върховнитѣ и Областнитѣ смѣтни палати ще приематъ само ония платежни заповѣди, по които е трѣбовало да се извършатъ поправки и то за разходи отнасящи се само за м. декември, а не и за минало време. Следъ 15 януари 1937 година Палатитѣ не ще приематъ никакви платежни заповѣди.

Понеже до 1 януари 1936 година имаше неизвѣстни свещенически мѣста, бюджетитѣ на Църквата за текущата бюджетна година бѣ утвърденъ отъ Министерския съветъ съ общъ кредитъ за заплатитѣ по малко отъ необходимия кредитъ за разрешение общъ брой на свещеницитѣ и дяконитѣ въ Царството. — 2380 и тъй като тия незаети свещенически мѣста се попълниха въ последствие, а и възнагражденията за 25 годишна служба на освободенитѣ свещеници се изплати пакъ отъ § за заплати, то кредититѣ за заплати за м. декември ще се окаже недостатъченъ. За да може да се установи точната цифра на този недостигъ и да се направятъ по-точни за разрешаване на допълнителенъ кредитъ и по такъвъ начинъ да се изплатитъ навреме заплатитѣ, налага се да се нареди изпращането на ведомоститѣ за заплатитѣ на свещеницитѣ за м. декември да стане преди 10 число на месеца.

Препоръчваме се и пр.

*Наймѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ
† Видинскитѣ (п) Неофитъ.*

Ловчанска епархия. На 8. XI. Негово Високопреосвещенство св. Врачанскитѣ Митрополитѣ г. г. Паисий освети новопостроения храмъ „Св. Троица“ въ с. Лисецъ, Ловчанско. На 7. XI. той бѣ тържествено посрещнатъ при построена арка отъ всички селяни, учаци се, официалнитѣ лица, свещеници. Приетостануванъ бѣ отъ енорийския свещеникъ, отъ г. кмета, отъ единъ учителъ и една ученичка. Н. В. Преосвещенство

благодари сърдечно на приветствувалитѣ го и дале мжри напѣтствия на посрѣщанитѣ.

На вечерната служба хразътъ бѣ препѣяненъ. Н. В. Преосвещенство говори вѣднѣшно за значението на вѣрата и за похвалната ревностъ на лисецани да изградятъ Божий домъ въ селото си.

При освещаването на храма, на Божествената литургия и на молебна Н. В. Преосвещенство произнесе много съдържателни проповѣди съ рѣдка сърдечностъ и архипастирска мждростъ.

Следъ молебна бидоха осветени знамената на училищата отъ летѣтъ села, образуващи Баховска община: Баховица, Лисецъ, Сотево, Зълъ долъ и Долно Павликени. При освещаването на знамената говориха Н. В. Преосвещенство, околийскитѣ управителъ, кметътъ и директорътъ на прогимназията.

Сложена бѣ трапеза въ училищния салонъ. Следъ обѣда отново говориха Н. В. Преосвещенство, околийскитѣ управителъ, кметътъ, директорътъ на прогимназията и Лисецкитѣ кметски заимѣстникъ. Н. В. Преосвещенство подари на г. Кмета една Св. Библия, заради услянтя му да бждатъ построени храмове въ подведомственитѣ му села. Два храма—въ Сотево и Лисецъ вече сж построени и осветени, и три се строятъ.

На 9. XI. Н. В. Преосвещенство освети новопостроения храмъ „Св. Св. Кирилъ и Методий“ въ с. Казачево, Ловчанско. И въ това село всички—и свещеници, и официални лица, и учаци се, и селяни тържествено и съ искрена синовна почитъ посрещнаха, изслушаха и изпратиха Н. В. Преосвещенство. И въ с. Казачево той говори шесть пати мждро, сърдечно, красноречиво—при посрещането, на утренията, преди освещаването на храма, следъ освещаването, следъ Божествената литургия, на водосета и на трапезата. И Лисечене и Казачене нѣма да забравятъ тѣзи голѣми за тѣхъ празненства. Тѣ ги овѣковѣчиха: Лисечене обявяха 8. XI. за *сборъ*, а Казачене 9. XI. за *сборъ* въ селата си.

На 7. XI. и на 8. XI., отъ 6 ч. 30 м. вечерътъ, Н. Високоблагоевѣиство проф. протопрезидентъ Д-ръ Ст. Цанковъ, който придружаваше Н. В. Преосвещенство, държа две прекрасни сказки въ читалищния салонъ на гр. Ловечъ. Сказкитѣ направиха много силно впечатление по съдържане и произношение на препѣявалитѣ салона на читалищните слушатели. Ловчанци изказаха благодарността си на о. проф. Цанковъ за голѣмото шастие, което сж имали да го чуятъ и сърдечно го помолиха да ги посети отново. Д.

Пловдивска епархия. На 15 ноември сѣ благословенното на Негово Високопреосвещенство св. Пловдивскитѣ Митрополитѣ г. г. Максимъ въ манастира „Св. Врачове“ при с. Кукленъ, ок. Асеноградска, се откри деветъ-месеченъ църковно-стопански курсъ. Тая година сж приети 36 души курсисти. На най-добритѣ по успехъ и крайно бедни сж отпуснати четири половинѣ стипендии.

1. ноември, деньтъ на народнитѣ будители и именитиятъ день на Н. В. Царилата се отпразднува въ града съ особена тържественостъ. На пл. „Царъ Симеонъ“, Негово Високопреосвещенство Кириахътъ въ съслужение съ голѣмъ брой свещеници отслужи молебенъ. Следъ това директорътъ на девическата гимназия г. Кръстевъ произнесе хубава речъ, въ която възвеличи поданига на народнитѣ будители, Единъ ученикъ отъ Духовната семинария издекламира откъследи изъ „Кръвава пѣсенъ“ отъ Пенчо Славейковъ.

Хорътъ на Духовната семинария заедно съ военната музика изпълни последователно „Шуми Марца“, химна на Царя и химна на народнитѣ будители.

Следъ това ученицитѣ въ стройни редици, начело съ музика и знамена, манифестираха изъ града, акламирайки отъ гражданството.

На 2 ноемврий стана тържествено откриване на трапезарията при братството „Св. Петка“ въ града. Водосветътъ извърши Негово Високопроещенство Кириархътъ. Въ речта си той похвали усърдието и ревността на братственитѣ членове за тѣхната служба на Христа и неговитѣ малки и нуждаещи се братя. Подчерта, че братството „Св. Петка“ винаги е било едно отъ най-дейнитѣ братства въ града и пожела, щото то и за напредъ да си остане такава, като прови съзата въра въ дѣла на дейна любовь. Братството „Св. Петка“, както минали години, така и тази, ежедневно дава здрава и питателна храна на 70 деца.

На 8 ноемврий — Димитровденъ — Негово Високопроещенство Кириархътъ съслужение съ няколко свещеници отслужи св. архиерейска Литургия въ митрополитския храмъ „Св. Марина“, презъ време на когото ржкоположи въ свещенчески санъ дякона Тодоръ Паял. Геровъ отъ гр. Панагюрище за енорийски свещеникъ въ с. Дюлево, ок. Панагюрска.

Следъ св. Литургия Негово Високопроещенство извърши благодарственъ молебенъ по случай патронитския празникъ на диспансера „Д. П. Кудоговъ“ въ прикѣтството на областния директоръ г. А. Луковъ, кмета на града г. Б. Здравковъ и други официални лица. Следъ молебна Негово Високопроещенство произнесе речъ, въ която припомни заслугитѣ на много българи, проявили се на полето на благотворителността. Подчерта, че най-големъ дарителъ презъ последнитѣ години е г. Дим. Кудоговъ, предъ чийто дѣло той благоговѣе и сочи за примѣръ на иднитѣ поколения.

На 8 ноемврий въ града се откриха религиозно-просвѣтителни беседи въ братствения салонъ „Св. Ана“. По този случай се извърши водосветъ отъ Негово Преосвещенство св. Драговетийскитъ Епископъ Харитонъ въ съслужение съ Протоингела на Митрополитата Архимандритъ Никодимъ и няколко свещеници. Следъ водосвета Н. Пр. произнесе поучителна беседа. Въ нея изтъкна мисълта, че ние подобно на земедѣлца, който на Димитровденъ си дава сѣмка, що е извършила презъ лѣтото, трѣбва и ние да си дадемъ сѣмка за извършеното въ полето на нашата душа. Ние трѣбва да си припомнимъ, що сме направили за религиозно-нравственото си издигане и да го сравнимъ съ това, що е следвало да направимъ. Само чрезъ такава равностѣпка ще можемъ да напреднемъ въ духовния си животъ. Следъ така пробѣреного ни духовно състояние ние трѣбва да почнемъ работа, за да продължимъ своя духовенъ растежъ. За тази целъ сж предназначени и беседитѣ въ салона „Св. Ана“. Тѣ ще ни помогнатъ да познаемъ себе си и своитѣ религиозно-нравствени длжности. Много намѣсто Негово Преосвещенство разви следъ това мисълта, че ние не бива само да говоримъ и слушаме хубави думи, които да насладяватъ слуха ни, но трѣбва да одълготворимъ Христовото учение, да проявимъ дѣла, достойни за Христа и Неговата Църква. Тази идея Негово Преосвещенство разкри съ голяма вещина съ много притчи и цитати, отъ св. Евангелие и чрезъ примѣри отъ живота. Беседата поради своята популярностъ и яснота бѣше изслушана съ внимание и далече на слушателитѣ обилна духовна храна за задоволяване на своя сремжъ къмъ религиозно-нравствено усърдиенство. Въ сжщия салонъ всѣка недѣля, б. часа следъ пладне, ще има сказки съ религиозно-нравствено съдържане.

На 26 и 27 м. г. проф. Дим. Дюлгеровъ посети града и изнесе отъ името на народнитѣ университетни две сказки на теми: 1. „Бракъ (форма, сжщина и зна-

ченне)“ и 2. „Пять къмъ щастие“. Сказкитѣ на г. професора бѣха добре посетени и изслушани отъ гражданството съ внимание. Всички изказаха своето възхищение отъ приютното слово и отъ дълбочината, съ която г. Дюлгеровъ вникна въ разглежданиитѣ проблеми. Едно положение само се чувае: г. професорътъ по-често да посещава града и да възпламенява чрезъ своитѣ огнени слова искрата на религиозното чувство.

И. Г. П.

Светия Синодъ на Българската Църква Сждебно отдѣление

Слѣбцова се на заинтересованитѣ страни и лица, че на десетото и единадесетото сждебни заседания на Св. Синодъ презъ зимната му сесия на 1936 година, ще бѣдатъ сложени за разглеждане следнитѣ сждебни производства:

X сжд. заседание — 25 ноемврий 1936 година

1) ч. бр. пр. № 25/36 на Манолъ Александровъ, отъ Варна, и Хераклия Александрова, отъ София, 2) в. бр. д. № 3/36 на Иванъ Тошевъ Иезекиевъ, отъ Враца, и Мария Т. Попова, отъ гр. Лѣсковецъ, 3) в. бр. д. № 14/36 на Йосифъ и Невѣна Георгиеви, отъ София, 4) в. бр. д. № 69/36 на Елена и Константинъ Вишегонови, отъ София, 5. в. бр. г. № 83/36 на Климентъ Ил. Димитровъ, отъ гр. Перникъ, и Динка Кл. Димитрова, отъ с. Косача, Радомирско, 6) в. бр. д. № 88/36 на Стоялъ и Славка Г. Богданови, отъ София, 7) в. бр. д. № 153/36 на Георги и Надежда Ст. Кърпачеви, отъ с. Перущица, Пловдивско, 8) в. бр. д. № 154/36 на Татяна Н. Димитровъ и Маринка Станева, отъ гр. Шуменъ, 9) в. бр. д. № 155/36 на Иванка и Райко Д. Марталозови, отъ гр. Севлиево, 10) в. бр. д. № 156/36 на Петко и Стефана П. Бозукови, отъ гр. Казанлъкъ, 11) в. бр. д. № 157/36 на Борисъ Н. Череповъ, отъ гр. Стара Загора, и Сийка Н. Енева отъ с. гр.

XI сжд. заседание — 28 ноемврий 1936 година.

1) ч. бр. пр. № 24/36 на Тодоръ Митковъ, отъ гр. Кюстендиль, и Ана Григорова, отъ сжщия градъ, 2) в. бр. д. № 181/34 на Тодоръ Добраволевъ и Иванка (Ана) Иванова, отъ с. Лютаджикъ, Врачанско, 3) в. бр. д. № 242/35 на Цона Николова и Иванъ Ст. Дярачиевъ, отъ гр. Сливенъ, 4) в. бр. д. № 5/36 на Цвѣтъкъ Гавриловъ и Параскева Цв. Тодорова, отъ София, 5) в. бр. д. № 101/36 на Александар М. Висонова, отъ гр. Троянъ, и Александъръ Висонови, отъ гр. Варна, 6) в. бр. д. № 105/36 на Марийка С. Данаилова и Сотиръ Кършаконъ, отъ гр. Варна, 7) в. бр. д. № 158/36 на Тодоръ Ив. Катровъ, отъ гр. Варна, и Димитра Митева, отъ с. Бѣлево, Варненско, 8) в. бр. д. № 159/36 на Стоякъ и Милана Мавролеви, отъ гр. Търговище, 9) в. бр. д. № 160/36 на Георги и Цвѣтана В. Боеви, отъ Чирпанъ, 10) в. бр. д. № 161/36 на Стоянка З. Зафирова, отъ гр. Пещера, и Ангелъ В. Чучулевъ, отъ с. Батакъ, Пещерско, 11) в. бр. д. № 162/36 на Крумъ Н. Чолаковъ, отъ с. Пелишатъ, Плъвенско, и Тодорина Цв. Карапирова, отъ гр. Плъвенъ.

Забележка: Въ случай, че казанитѣ заседания не се състоятъ на определенитѣ дати или не бжлятъ разглеждани всички насрочени дѣла, последнитѣ се отлагатъ за следващитѣ по редъ заседания.

I. У насъ.

Архиерейско събрание. Св. Синодъ на Българската Църква е решил да се призоват на 24 ноември т. г. Високопреосвещенитъ епархийски архиерей на Архиерейско събрание, въ което ще бъдат разгледани нѣкои важни и спешни въпроси въ сѣрцата съ устройство и управленіе на Църквата.

На 3 т. м. е пристигналъ въ Бачковския манастиръ новоназначенитъ игуменъ на сжия о. **Архим. Натанаилъ**, който билъ посрещнатъ тържествено отъ манастирското братство. Следъ подобаваща къмъ Бога молитва въ манастирската катедрала, той встъпилъ въ длъжностъ и поелъ службата за доброто на тая сжия наша св. Обитель.

На 12 того е пристигналъ въ Рилския манастиръ новоназначенитъ игуменъ на св. Рилска обитель о. **Архимандритъ Климентъ** (Янчевъ). Той бѣ посрещнатъ отъ цѣлото братство на Душника порта при биене на камбанитъ. Следъ това всички се отпразни за въ църквата, където е била извършена обичайната за интронизация на игумена — лития съ многогѣстствие. Новитъ игуменъ е билъ приветствуванъ съ кратка речъ отъ досегашнитъ таквъ Архимандритъ **Флавинъ**. Следъ това държалъ речъ и новитъ игуменъ. Въ речта си той начерталъ единъ явлъ програма на своята бждеща дейностъ и изказалъ своитѣ възгледи за монашеския животъ и че бждещата му дейностъ ще се базира върху животъ на Спасителя: „не придохъ бо разорити законъ, но исполнити“. О. Архим. Климентъ обещалъ, че ще пазя всички монашески традиции. По отношение на монашеския животъ о. Архим. Климентъ обосновавалъ възгледъ си съ думитъ на бжж. Августинъ: „Ora et labora“ — моли се и работи. Той прикляналъ манастирското братство да се сплоти около него, да бжде редовно къмъ молитвеного си правило и ревностни при изпълненіе на възложеного на всѣхъ единъ послушание. Накрая, новитъ игуменъ, застаналъ вече въ трона си, досегашнитъ игуменъ представилъ братята и чиновницитъ, които благословили и тѣ му честитили заемането на новата игуменска длъжностъ.

Негово Високопреподобие о. Архим. Климентъ, игуменъ на Троянския манастиръ, е пристигналъ по служебна работа, въ сѣрцата съ манастирския бжжжеть, въ столицата.

Н. В. Царица Иоанна е подарила на Самоковската III-степенна болница 160 чаршафи за болнитѣ отъ скарлатина деца.

Софийската община е отпуснала, освенъ нужното количество вжглища за беднитѣ и 400 хиляди лв. за набавне облекло на крайно беднитѣ деца отъ стодличнитѣ училища.

На 15 т. м. **Негово Високопреосвещенство св. Варненски и Преславски Митрополитъ г. г. Симеонъ** е отслужилъ въ Варна панахия и молебенъ,

по случай тържественото освещаване паметника-порталъ за загиналитѣ въ освободителнитѣ войни приморци. Така сжшо се е отпразднувало и 50 годишнината отъ създаването на 8 приморски на **Н. П. В. кн. Мария Луиза полкъ**. На това рѣдко тържество, въ присѣтството на г. военния м-ръ генералъ Хр. Луковъ, м-ръ Р. Василевъ и др. официални гости и множество народъ, **Н. В. Царь Борисъ III** е произнесълъ възхвалена речъ, въ която, между друго, е казалъ:

„Азъ дойдохъ съ особено чувство на възлияние днесъ да взема участие въ това историческо тържество.

Не само съ чувство на дългъ синовецъ къмъ покойния шефъ на 8 приморски полкъ, но и съ чувство на войншкитѣ дългъ къмъ паметта на мнозина отъ тия, на които имената сѣ написани на паметника, които токущо ще откриятъ и сѣ паметта на които ме свързватъ неразривни бойни връзки.

Ние днесъ чествуваме 50-годишнината отъ създаването на единъ отъ най-храбритѣ и най-доблестнитѣ полкове отъ родната армия и азъ изпитвамъ особена гордостъ, като мисленно се пренасямъ назадъ презъ цѣлата новейша българска история и виждамъ този полкъ винаги съ достоинство и съ честъ да изпълнява своя войншкитѣ дългъ.

Драги приморци, днесъ душнитѣ на вашитѣ слави предшественици вѣнчатъ надъ васъ.

Днесъ тѣ съ утехъ и гордостъ гледатъ на своитѣ деца и внуци, които стоятъ въ редоветѣ на полка, защото тѣ могатъ да бждатъ спокойни, че тѣхнитѣ завети, че това за което тѣ сж жертвовали своя животъ, не е забранено — войншкитѣ дългъ, войншкитѣ клетва, добродетелитѣ на българския войнъ — че тѣ вѣнчатъ въ душнитѣ на младитѣ приморци, че тѣ сж запазени въ сѣрдцата на старитѣ и достойни бойци, които останавъ живи отъ ония времена и които днесъ насяждатъ въ градуцето поколѣние ония добродетели, които сж сигуренъ залогъ за бжжещето добродетел на родната.

Покланяйки се дълбоко предъ свѣтлата паметъ на великитѣ покойници, азъ пожелавамъ, щото паметникитѣ, който въ този моментъ откривамъ, да пребжде въ вѣковетѣ и градуциитѣ поколѣния, които минаватъ презъ този порталъ, да минаватъ само носители на великитѣ добродетели на българския народъ, тия добродетели, които го запазва презъ вѣковетѣ и които ще му помогнатъ съ благословието Божия да види по-честити бжднина“.

II. Въ чужбина.

Цариградската църква. **Закриване на епархията въ южна и централна Европа.** „Пантеносъ“ се научава отъ „Ортодоксия“, органъ на Цариградската патриаршия, че по поводъ смъртта на Амасийския митрополитъ Германъ, комуто е било възложено управленіето на патриаршеската епархия въ южна и централна Европа, Цариградската църква е взела решение да се закрие тая епархия и се присѣдини наново къмъ Тнатирската митрополия, отъ която е била откъсната. По таквъ начинъ Тнатирската митрополия наново взима първоначалната си титла „Екзархия на западна и централна Европа“.

Американската архиепископия. Въ подведомствената на Цариградската патриаршия грцкия архиепископия въ Америка презъ миналата учебна година е имало 400 училци, 480 учители, отъ които 110 „духовни лица, 22,751 ученици и ученички, на възраст отъ 6—16 години. Великитъ съветъ на архиепископията въ края на септемврий се занимавалъ съ въпроса за намиране цър-

ковни проповѣдници и решават да се свика презъ октомврий, по включение и за специални мѣстни нужди, мѣстенъ духовно-мирски съборъ, а също така да се открие училище за подготовка на учители и свещеници.

Руската църква. Засилване на противорелигиозното гонение. Известия отъ Сьветска Русия донасятъ, че въ последно време се забелязва засилване на гонението противъ религията. Само презъ последните седмици били затворени и изпратени въ концентрационни лагери свещеници отъ Москва 80, отъ Петроградъ 110 и отъ Киевъ 95, заедо извършвали панихиди за починалия въ Югославия митрополитъ Антоний.

Отъ началото на тая година досега съюзътъ на безбожниците въ Москва, съ разрешение на правителството, внесътъ отъ чужбина въ Русия 15 милиона екземплара книжки съ противорелигиозно съдържание.

„Двореца на светитѣ“. Както е известно, преди 5 години болшевицитъ разрушиха въ Москва величественъ храмъ на Христа Спасителя, и на негово мѣсто взеха да строятъ „дворецъ на светитѣ“. Споредъ както пишавтъ нѣкои московски вестници, постройката на двореца, чийто върхъ щѣла да бѣде увѣнчанъ съ статуята на Ленина, висока 80 метра, върхѣла бѣрже. „Интересно е, — пише по тая случай варшавскиятъ в. „Слово“, — че срѣлъ религиозно настроената часть на населението въ Москва съществува увѣренность, че постройката на „двореца на светитѣ“ нѣма да бѣде доведена докрай, понеже на туй се попрѣчи близкото падане на сьветската власть. И на онуй мѣсто, дето нѣкогащъ блѣствалъ златинитъ кръстове по кубетата на храма на Христа Спасителя, болшевицитъ никога не ще видятъ статуята на своя „първи вождъ“, безбожника и развратителя на Русия Ленин“.

Нови свещеномъченици въ Сьветска Русия. Подъ това заглавие варшавскиятъ в. „Слово“ (31. X.) съобщава следното:

Въ Сремски Карловичи сж получени сведения, че въ Сьветска Русия неотдавна сж застреляни, за непризнаване митрополита Сергия, прощенсвентитъ архипастиръ: Полтавскиятъ архиепископъ Варлаамъ (Ряшендевъ), епископъ Филипъ (Гумилевски) и митрополитъ Серафимъ (Мещеряковъ). А епископъ Теофоръ (Полазевски), бившъ ректоръ на Московската духовна академия, страдалъ въ Ташкентъ, но е непоколебимъ въ своето изповѣдане.

Католическата църква. Гонение на християнитъ въ Мексико. И до днесъ положението на християнитъ въ Мексико, кждето безбожното властвуйва, продължава да бѣде непоносимо. Вѣрующитъ сж принудени да извършаватъ религиознитъ си длъжности скришомъ. Свещеницитъ гледатъ да живѣятъ така, че да не бждатъ забелязвани. Светитѣ Дарове се криятъ въ стени дупки и се разнасятъ чрезъ доверени лица. Свещеницитъ се ржкополагатъ въ пещери и жени преподаватъ вѣроучение на децата въ мѣста, отдалечени отъ центъра. Туй всичкоото припомнява гонението на християнитъ въ първитѣ вѣкове на християнството.

48 години въ служба на прокаженитѣ. „La Croix“ съобщава, че презъ септемврий тая година сестра Антония, отъ францисканския орденъ на Сиракуза (Сьедин, Щати), отпразднувала своята 50-годишнина отъ приемане на монашество. Тя прекарала почти половинитъ вѣкъ (48 години) въ голѣмата болница за прокажени въ Молакай, на Хавайскитъ острови. Туй било въ 1888 година, когато Сиракузскитъ францисканци се отозвали на поканата на перъ Дамиянъ да се посветятъ съ него на служба на прокаженитѣ. Тогава една малка група отъ 6 монахини, въ туй число и сестра Антония, тръгнаха за Хавайскитъ острови. Сестритѣ само една година виж-

дали перъ Дамиянъ, понеже той умрѣлъ отъ проказа още на следната година.

Англиканската църква. Предаване на църковната служба по радиото. Епископътъ на Винчестеръ, като пише въ своя епархийски органъ за предаване на литургията по радиото, изнава своето оучудане, дето има хора, които се противопоставятъ на това предаване. Би било печално — пише той — радиото да служи за предаване само на забавлянето и въобще свѣтски работи, и да се не чува чрезъ него ни дума за Бога, поне единъ пътъ въ седмицата. Защото чрезъ предаване на божествената литургия и църковната проповѣдь по радиото не само немощитѣ, болнитѣ и старитѣ, които не сж въ състояние да отидатъ въ храма, получаватъ душевна утеха и подкрепа, но и безброй други множества сж въ положение редовно да слушатъ евангелието, пѣнитѣ и молитвитѣ, на които нѣкогащъ въ детинство ги били учили. Макаръ нѣкогащъ да има и такива, които не обичатъ църковни работи и сж але настроени къмъ религиознитъ прояви, нѣкои свещеници, обаче, не трѣбва да се смущава и да отказва да служи, както не би отказвалъ той да извърши църковна служба подъ открито небо само затова, че нѣкои цѣли да стоитъ съ шапка на глава и съ цигара въ уста. Слушането на божествената литургия по радиото не може, наистина, да замѣсти личното присъствие на вѣрующия въ храма. Въ всѣки случай, обаче, ава възможностъ на мнозина да чуятъ проповѣди на бележити проповѣдници и благоговѣйно, макаръ и отдалеч, да участвуватъ въ общитѣ молитви и религиозно настроение на богомолцитъ въ храма.

Всички християнски църкви и всички вѣри въ Лондонъ. Конгресъ на религистѣ. На „Послѣдния Новостѣ“ телеграфиратъ отъ Лондонъ:

Презъ втората половина на месецъ май 1937 година, по случай коронационитѣ тържества, въ Лондонъ ще бѣде свиканъ конгресъ отъ представителите на всички религии, които съществуваатъ на територията на Британската империя. Покрай всички християнски църкви, ислама, будизма и иудейството, ще бждатъ представени повече отъ 100 различни вѣрвания, секти и др.

Религията на 495-тѣхъ милиона хора, които живѣятъ въ предѣлитъ на империята и нейнитѣ доминиони, се разпредѣля така: 210 милиона индуси (отъ различни вѣрвания), 100 милиона мохамедани, 80 милиона християни, 12 мил. будисти, 12 мил. езициани, 750,000 евреи и около 80 мил. първобитни диваци (въ африканскитѣ владения).

На конгреса се очакватъ около 5,000 делегати. Преда почване на работитѣ, тѣ ще прочетатъ въ хоръ, на английски езикъ, „молитва за здравето на краля“, специално за тая случай съставена.

Протестантската църква. Борба противъ безбожнето. Презъ месецъ септемврий тая година въ Подебралъ (Чехословакия) е станалъ седмичнитъ конгресъ на Протестантскитъ всемирнѣ съюзъ. Присъствуваха делегати отъ 23 разни народи. Нѣмската делегация подигнала въпросъ за голѣмото зло, което представлява отъ себе си постоянно засилващото се безбожие, като съ документи изложила грознитѣ послѣствия отъ организуваната атеизъмъ въ разнитѣ страни и подчертала опасността, която застрашава културата на цѣль свѣтъ, а особено на Западъ. Конгресътъ решилъ — всички протестантски църкви да поведатъ борба противъ безбожието и то чрезъ противопоставяне нему евангелската истина.

Сътовненъ женски съюзъ противъ комунизма. Вестници отъ Женева съобщаватъ, че тамъ, подъ влиянието на страшитѣ новини отъ Испания, дето по на-

реждане отъ Москва се избиватъ, мжчатъ и изгарятъ жени и деца, се образувалъ *Свѣтовень женски съюзъ противъ комунизма и войната*. Съюзътъ се обръща съ позивъ къмъ женитѣ въ всички страни да пазятъ религията, морала и семейството, на които се крепи свѣтътъ, и зове всички на борба противъ злитѣ сили, които сдъ вече опростали Русия и бързатъ насѣкжде да унищожатъ религията и семейния животъ и да предизвикатъ нова свѣтозна война на всички противъ всички.

Невшанско църковно н-во—Провадийско.

Обявление № 62. Съобщава се на интересуващите се, че отъ 2 ноемврий т. г. Невшанската енория — две села съ 450 кжши — е вакантна. Провидъ свещеник-семинаристъ. Удобства: гара на 3, а гр. Провадия — 15 километра отъ центъра.

Отъ настоятелството.

Добринишко църковно настоятелство — с. Добриница, Разложко.

Обявление № 25. Изгубено е кръщелното свидетелство на Петъръ Павловъ Пулпаловъ, отъ с. Добриница, да се счита невалидно. Издадено е пренесъ. Енорийски свещеникъ Спасовъ.

Църк. н-во при църквата „св. Архангелъ“ въ гр. Хасково.

Обявление № 45. Църковното настоятелство обявява на интересувачитѣ се, че П-ра енория при храма „св. Архангелъ“ въ гр. Хасково е вакантна. Търси се кандидатъ съ висше богословско образование.

Отъ настоятелството.

Църк. настоятелство въ с. Ломци, Поповско.

Обявление № 43. На 16 день следъ публикуване настоящето въ „Църковенъ вестникъ“ въ канцеларията на общинското управление въ с. Ломци въ 3 часа ще се произведе публиченъ търгъ съ явна конкуренция за отдаване подъ наемъ експлоатацията на 9 кжса църковни ниви, състоящи се отъ 55'1 декара; подробно изложени въ поимнитъ условия за презъ годинитѣ 1927—1938.

Първоначалната наемна цена на декаръ за година е: за 15 декара по 80 лева и за останалитѣ по 40 лева. Залогъ за правоучастие въ търга е 10 на сто отъ първоначалната наемна цена на имота. Наддаванетоъ ще става по отдѣлно за всѣка група ниви.

Законътъ за Б. О. П. и правилникъ за прилагането му сж задължителни.

Тържнитѣ книги сж на разположение всѣки присъственъ часъ въ канцеларията на църк. настоятелство.

с. Ломци. 9 ноемврий 1936 година.

Отъ настоятелството.

Църк. настоятелство при храма „св. Иоанъ Предтеча“ — с. Обзоръ, Поморийско.

Обявление № 32. На 16-тъя день отъ публикуване настоящето въ „Църковенъ вестникъ“ ще произведемъ търгъ за отдаване подъ наемъ църковнитѣ ниви за две години.

с. Обзоръ. 10 ноемврий 1936 година.

Отъ настоятелството.

Църковно н-во при храма „св. Димитъръ“ въ гр. Пешера.

Обявление № 123. Църковното настоятелство обявява на интересувачитѣ се, че втората енория при храма „св. Димитъръ“ въ гр. Пешера, състояща се отъ 350 кжши, е вакантна. Търси се кандидатъ съ висше богословско образование.

Желещитѣ да заематъ енорията да подадатъ заявление съ приложението документитѣ си до св. Пловдивска Митрополия, а сами тѣ да явятъ въ гр. Пешера за опознаване.

гр. Пешера, 10 ноемврий 1936 година.

Отъ настоятелството.

Обявление № 77. Настоятелството на храма „Св. Духъ“ въ с. Калово, Разградско, обявява, че на 26 т. м. въ канцеларията на общинското управление ще се произведе публиченъ търгъ за отдаване на наемател-майсторъ направата на иконостаса въ храма.

Исканиятъ залогъ за правоучастие въ търга е 5 на сто. Стойността на предприятието е 60 хиляди лева.

Тържнитѣ книги могатъ да се видятъ всѣки присъственъ день въ канцеларията на общината.

с. Калово, 12 ноемврий 1936 година.

Отъ настоятелството.

Изгубено позволително за вѣнчане на Илия Петровъ, отъ с. Врещешъ, Ботевградско, № 12 отъ 20 августъ 1935 г. е невалидно. Издадено е пренесъ.

Свещеникъ Дашковъ.

ПЕТЪРЪ КУШЛЕВЪ

художникъ-рѣзбаръ

притежавъ и синодно разрешение. Изработва иконостаси, владичии и царски тронове и пр. при най-износни цени и условия. София, ул. „Кадемлия“ № 13.

Камбани

църковни, училищни и свѣщници първокачествени доставятъ по конкурсъ и преливатъ спукани въ работилницата си или на самото мѣсто

БРАТА АЛЕКСИЕВИ,

камбянолѣяри,

ул. „V Болнична“ до Пешерското шосе — Пловдивъ.

Печатница С. М. Стайковъ — София

Гл. редакторъ: † Траянополски Епископъ Антимъ.